

Åbent samråd i Udlændinge- og Integrationsudvalget om humanitære opholdstilladelser den 11. januar 2018

Udvalgsformand Martin Henriksen: Velkommen til!

Jeg tror, at de fleste tilhørere har fundet en siddeplads – fornemt.

Så siger vi velkommen til åbent samråd i Udlændinge- og Integrationsudvalget!

Og velkommen til ministeren – og til tilhørere og til seere og også velkommen til medlemmerne og til spørgerne.

Og vi behandler i dag samrådsspørgsmål, som omhandler humanitære opholdstilladelser. Der er også stillet en række skriftlige spørgsmål til forberedelse af samrådet, hvor nogle af dem, skal jeg sige, er kommet lidt sent i forhold til forberedelse af samrådet, så det må ministeren gerne gøre bedre en anden gang.

Samrådsspørgsmålet er stillet af Johanne Schmidt-Nielsen, Josephine Fock, Sofie Carsten Nielsen og Holger K. Nielsen.

Og Johanne Schmidt-Nielsen vil motivere, men inden at jeg giver ordet til Johanne, så vil jeg sige, at vi gør det på den måde, at vi kører indtil kl. lidt i ét, så er mødet nede i salen, hvor en del af os skal ned og være ordførere, så vil vi så afbryde samrådet, og så vil der så være mulighed for, at man, sådan som jeg forstår det, ca. ½ times tid, det er mulighed for, efterfølgende vil kunne så genoptage samrådet.

Så det er dét, vi lægger op til!

Johanne Schmidt-Nielsen, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Tak for det!

Vi har kaldt ministeren i samråd i dag i en dybt, dybt alvorlig sag, og det er en sag, som endnu engang stiller spørgsmål ved, om vi faktisk kan stole på, at ministeren administrerer i overensstemmelse med loven.

Det er en sag, som handler om alvorligt syge mennesker, som gennem mere end et år kan være udsendt af Danmark i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Vi ved nu, at 7 personer er sendt ud.

Den 13. december 2016 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i den sag, der hedder Paposhvili mod Belgien. Og alle de jurister, som har udtalt sig i sagen er enige om – den dom burde få stor betydning for dansk praksis, når det handler om tildeling af humanitære opholdstilladelser. Alligevel er der ikke sket noget som helst før nu.

Vi ved, at ministeren ... vi ved, at ministeriet har fået adskillige henvendelser om den her dom i starten af 2017 fra Justitsministeriet, fra Institut for Menneskerettigheder, fra advokater, fra organisationer. Jeg har selv stillet skriftlige spørgsmål til ministeren om denne her sag i april 2017. Alligevel er der som sagt gået mere end et år, før vi nu får en reaktion. Det er uforståeligt, at ministeren ikke straks i december 2016 sætter sagerne i bero. Og på trods af, at vi nu har fået nogle svar mindre end en time, før samrådet gik i gang om en dom, der faldt i december 2016 – har vi stadigvæk ikke fået noget klart svar på, hvordan man dog kommer frem til, at sagerne ikke skulle sættes i bero tilbage i 2016. Og man må sige, den her sag minder på mange måder om andre sager, vi har set, den minder om sagen om det unge asylpar, hvor der ikke blev administreret lovligt under ministerens ledelse. Og den minder om statsløsesagen, hvor

ministerens partifælde brugte 1½ år ... eller, hvad skal man sige, i mere end 1½ år administrerede i klar modstrid med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser.

Som sagt har vi fået nogle svar nu, under en time før samrådet.

Det er svar, som rejser nye spørgsmål.

F.eks. skriver ministeren i svaret på spørgsmål 206, at fagkontoret i april/maj 2017 kommer frem til, at dommen ikke umiddelbart får konsekvenser for dansk praksis. Hvordan søren kan man komme frem til det? Altså, hvordan søren kan man komme frem til den konklusion, når nu vi ved, at ministeriet har fået en henvendelse fra Justitsministeriet den 3. marts og igen den 25. april, hvor Justitsministeriet peger på jurister, der siger – det her bør få konsekvenser for praksis.

Det andet spørgsmål, man må stille, er jo, hvorfor søren er det først i april/maj 2017, at man begynder at kigge på den her sag. Det er i 2016, at dommen falder.

Med andre ord, hvorfor bliver sagerne ikke straks sat i bero, og hvem besluttede det? Præcis, hvad har du Inger Støjberg vidst om den her sag? Hvilke beslutninger har du truffet? Hvornår har du fået hvad at vide?

Jeg ser meget frem til at få svar på de her spørgsmål. Og jeg ser selvfølgelig også frem til at få at vide, hvad der er sket med de 7 personer, som, ministeren nu fortæller os, faktisk er blevet udsendt – på trods af det meget vel kan være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention?

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak til Johanne Schmidt-Nielsen!

Så er det ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Ja, tak for det!

Talepapir ...

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak til ministeren!

Vi gør det, at vi tager de forskellige spørgere ind nu, en ad gangen, og stiller man et spørgsmål, så kan ministeren svare, og så stiller repræsentanter for spørgerne så et nyt spørgsmål.

Først har jeg Josephine Fock, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen, værsgo!

Josephine Fock får ordet bagefter, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jeg vil gerne starte med at stille syv spørgsmål faktisk pga. den meget begrænsede tid, vi har.

Første spørgsmål: Ministeren siger, at ministeren hører om dommen i forbindelse med en pressehenvendelse i april. Jeg går ud fra, at det er i forbindelse med artiklen i Information med rubrikken: Jurister i Danmark må ændre praksis efter dom fra Menneskerettighedsdomstolen.

Præcis, hvad får ministeren at vide i forbindelse med den pressehenvendelse?

Og præcis hvad får ministeren at vide i forbindelse med, at jeg stiller fire skriftlige spørgsmål til dommen til ministeren den 5. april 2017? Og i forlængelse af det vil jeg også gerne spørge, hvad ministerens særlige rådgiver får at vide? Hører ministeren, om den her dom eller om overvejelser omkring den dom ... altså også gerne mundtligt fra det her tidspunkt og frem til oktober, hvor jeg får et foreløbigt skriftligt svar på mine fire spørgsmål?

Spørgsmål nr. 2: På hvilket niveau bliver det besluttet, at sagerne ikke skal sættes i bero, mens dommen undersøges? Og bliver ministeren orienteret om, at sagerne ikke bliver sat i bero?

Spørgsmål nr. 3: Hvorfor nævner ministeren ikke Paposhvili-dommen i det fortrolige svar til mig den 6. april 2017? Og grunden til, at jeg kan nævne et fortroligt svar her er jo, fordi at Naser Hussein – altså den mand, der nu er udsendt til Afghanistan, advokat har søgt partsaktindsigt i svaret, og de ligger nu frit tilgængeligt på 24syvs hjemmeside.

Jeg har stillet skriftlige spørgsmål til Paposhvili-dommen den 5. april 2017. Jeg får et svar den 6. april 2017, hvor dommen ikke nævnes – hvorfor?

Spørgsmål 4: Præcis, hvad har I tænkt jer at gøre for at finde de syv personer, som er udsendt? Vil de syv personer få mulighed for at komme til Danmark, mens deres sag genovervejes?

Spørgsmål 5: Hvordan kan det lade sig gøre, at ministeriet, i dét I kalder april/maj, kommer frem til, at dommen ikke skal have betydning, når vi ved, at der ligger to mails på det tidspunkt? Der ligger en mail fra Justitsministeriet, som er sendt 3. marts 2017, hvor ministeriet henviser til dommen og påpeger, at den måske strammer lidt op. Og der ligger en mail igen den 25. april, hvor der henvises til den her artikel i Information, som altså har overskriften: Danmark må ændre praksis efter dom fra Menneskerettighedsdomstolen. Hvordan kan det være, man alligevel kommer frem til, at det ikke skal have nogen betydning?

Og spørgsmål 6: Ministeren siger nu, det er ikke korrekt, at der ikke er sket noget i sagen. Hvis dommen faktisk blev vurderet i april/maj, hvorfor får jeg så først svar i oktober 2017? Og hvorfor får jeg et svar, hvor der står, at man stadigvæk er i gang med at vurdere dommen? I skriver ... ministeren skriver: At dommens betydning fortsat er under overvejelse i ministeriet, fordi dommen rejse en række spørgsmål, som kræver nærmere overvejelse – begge dele kan ikke være rigtigt.

Og sidste spørgsmål: Hvornår startede I den manuelle gennemgang af de her sager?

Udvalgsformand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg:

Ja altså, det er jo relativt mange spørgsmål, og relativt omfattende spørgsmål også. Så derfor så må Johanne Schmidt-Nielsen altså have mig undskyldt, hvis jeg ikke svarer fuldstændig ned i detaljerne på alle

spørgsmål. Så kan man jo også stille dem skriftligt, og det vil jeg faktisk bede om, at du gør Johanne Schmidt-Nielsen i forhold til ... altså, det er jo nærmest aktindsigtsspørgsmål, du stiller i forhold til, hvad har jeg fået at vide hvornår.

Jeg kan jo sige, hvad jeg har sagt i min tale – nemlig, at jeg jo i oktober måned afgiver et foreløbigt svar til Folketinget, og at vi jo – altså om selve betydningen for dommen og håndteringen, og implementeringen jo ikke blev rejst over for mig. Og hvis du gerne vil have det efterprøvet, så synes jeg sådan set måske, at det bedste ville være, at du så bare stiller et spørgsmål, som jo så vil have aktindsigtskarakter.

Så kan jeg sige – altså, jeg har jo sådan set fuldstændig redegjort for selve forløbet, hvornår jeg får noget at vide – og nej, det er ikke sådan, fordi jeg kan næsten lige så godt foregribe spørgsmålet: Har jeg på en eller anden måde forsøgt at stille de her ting i bero. Har jeg været inde og prøve at røre på nogen knapper – nogle håndtag. Og når jeg siger det, så er det, fordi jeg hørte jo Josephine Fock tidligere i tv i dag, hvor det ligesom blev insinueret, at jeg på en eller anden måde skulle have været inde og røre ved de her ting. Og der er svaret altså nej. Men jeg synes, at I skal tage at efterprøve det ved så at stille skriftlige spørgsmål, så kan I jo få det på skrift også, hvis det kan tilfredsstille jer, og det håber jeg, at det vil kunne.

Så er der de syv personer, de skal jo ikke nødvendigvis til Danmark, men vi vil jo prøve nu at få kontakt til dem. Det ligger ikke fuldstændig 100 procent nagelklart, hvordan vil vi gøre det, men vi vil gøre, hvad vi kan for at få kontakt til de her syv personer. Og så er der spørgsmålet omkring – og det, synes jeg, er et ret relevant spørgsmål: Hvorfor får du først et svar så sent på et spørgsmål, som du stiller til mig – der går der der 8-9 måneder. Og til det vil jeg sige – det er selvfølgelig ikke i orden. Det havde jeg gerne set anderledes. Jeg havde gerne set, at vi have svaret på det spørgsmål noget før. Og jeg vil sige, vi gør generelt meget for at prioritere afgivelse af spørgsmålet til Folketinget, det gør vi generelt meget for at prioritere meget højt. Men jeg tror også, at man må erkende, at der har været et exceptionelt stort pres på også de embedsmænd, der har siddet og udarbejdet svar på spørgsmål – tag nu bare hele barnebrudsagen. Det er jo ikke sådan, at der ikke er blevet stillet spørgsmål, og at man ikke har arbejdet i døgn drift – faktisk tværtimod, så er der blevet arbejdet ekstremt meget og hårdt for at prøve at få svaret på de spørgsmål, som Folketinget stiller. Og det skal der også, og det vil vi også i fremtiden. Og jeg synes ikke, at det er i orden, at der går så lang tid, inden man får et svar.

Og så bliver der spurgt til som det sidste, hvornår vi manuelt begynder at gennemgå de her sager. Det gør vi mellem jul og nytår, sådan ungefær. Jeg har ikke datoen her, men omkring jul vil jeg sige.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Josephine Fock!

Johanne Schmidt-Nielsen: ... må jeg ikke følge op på de ting, hun ikke har svaret på?

Udvalgsformand Martin Henriksen: Der skal lige ... Jeg vil spørge, om Josephine Fock vil have ordet nu?

Josephine Fock: ... det er fint ...

Udvalgsformand Martin Henriksen: Okay, så er det Johanne Schmidt-Nielsen, værsgo!

Johanne Schmidt-Nielsen Jeg følger lige op på de spørgsmål, jeg ikke har fået svar på. Jeg spørger til, på hvilket niveau det besluttet, at sagerne ikke sættes i bero. Jeg spørger til, hvorfor ministeren ikke nævner Paposhvili-dommen i svar til mig 6. april 2017 om Naser Husseinis sag.

Jeg spørger til, hvordan det kan lade sig gøre, at man komme frem til, at dommen ikke skal få nogen betydning, når nu Justitsministeriet to gange har henvendt sig med noget af en linje, kan man sige – med en henvisning til en artikel, hvor der står, det bør få betydning.

Og så vil jeg også gerne vide, om Naser Hussein er blandt de syv personer.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Josephine Fock har ordet nu!

Josephine Fock!

Josephine Fock: Jamen, tak for det!

Tak til ministeren for at møde op i dag. Jeg synes ikke, jeg har insinueret noget i morges i tv, jeg sagde, at det skal selvfølgelig undersøges, hvad ministerens rolle har været i denne her sag, om ministeren har været vidende om de ting, vi får at vide nu. Og nu erkender ministeren jo heldigvis i hvert fald, at der er begået fejl.

Jeg synes, ministeren indledte rigtig lang tid med at gøre rede for dommen, og det er jo også helt på sin plads, men man må sige, at det kan jo gøres noget kortere, fordi man kan sige dét, dommen siger, det er, at der skal være en konkret vurdering af udsendelsens konsekvenser, og om der er en reel adgang til en nødvendig lægebehandling.

Og dét, som dommen så også siger, det er, at der er processuel forpligtelse til at foretage sådan en vurdering. Og det er jo så lige præcis dét, der ikke er sket, siden dommen blev afsagt i december 2016.

Og noget af dét, jeg selvfølgelig undrer mig meget over, det er, at vi ved, Justitsministeriet har henvendt sig til Udlændinge- og Integrationsministeriet den 3. marts og sagt: Vi vurderer, at denne her dom, den får konsekvenser.

Og hvordan kan ministeren så acceptere, hvis ministeren ikke har været vidende om det her, hvordan kan ministeren så acceptere at have et embedsværk, der på så markant vis åbenbart ikke laver deres job. Og hvis det er et ressourcespørgsmål, hvordan kan ministeren så acceptere, at sagerne simpelthen ikke er blevet sat i bero med det samme. I det sekund, man bliver opmærksom på dommen, og Justitsministeriet mener, at den skal have konsekvenser, hvorfor er det så, at man ikke sætter sagerne i bero på det tidspunkt?

Det synes jeg i virkeligheden er det aller, aller vigtigste spørgsmål.

Og hvordan kan det være, og det undrede mig i ministerens fremlæggelse, sådan som jeg hørte det, og det er muligt, jeg mishørte det, men så forstod jeg på ministeren, at ministeren sagde, at det er skam ikke sådan – og jeg citerer frit efter hukommelsen: At dommen er skam blevet anvendt, sådan hørte jeg

ministeren sagde det. Og det hænger så for mig overhovedet ikke sammen med den pressemeddelelse, som blev lagt på ministeriets hjemmeside her den 6. januar, hvor det fremgår, at den justerede praksis muligvis vil kunne have relevans, og derfor vil man nu meddele 4 ugers udsættelse af de pågældende menneskers udrejsefrist.

Så jeg forstår slet ikke, hvordan er så, at den her dom åbenbart er blevet anvendt i perioden. Det vil jeg gerne så høre eksempler på og få en forklaring på.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Jamen først til Johanne Schmidt-Nielsen, så vil jeg sige, så vil jeg sige, at du spørger: På hvilket niveau blev de her beslutninger truffet. Det er diskussioner i fagkontoret. Altså, det er ikke diskussioner inde på mit kontor eller med mig. Det har været diskussioner i selve fagkontoret.

Omkring den konkrete sag, så kan jeg ikke udtale mig om den på nogen som helst måder, men jeg har jo oversendt nogle fortrolige besvarelser til Folketinget, men jeg kan ikke udtale mig om konkrete sager.

Så er der Josephine Fock – dig vil jeg gerne sige til: Du siger ... hvad, hvordan ... du udlægger ligesom dommen, og siger, det er jo simpelthen så simpelt som noget overhovedet kan være. Det tror jeg bare, at man må side, det er det ikke. Altså alene, nu nævnte jeg to højt faglige og respekterede mennesker, der har diskuteret det her bare i avisspalter – nemlig Louise Halleskov Storgaard og også Peter Vedel Kessing, som jo tydeligvis ikke har været enige. Og det er måske, fordi tingene er knapt så simple, som man nu engang lige kan prøve at udlægge det til, og det har jeg jo også kunnet registrere i den medieomtale, der har været her på det seneste, fordi at nogen har ligesom jo udlagt det som, at nu får det betydning for sager der – altså af meget, meget vidtrækkende betydninger – helt tilbage fra 2010 og frem, vil man skulle til at genoverveje, og det er slet, slet ikke dét, det handler om. Så jeg vil bare anfægte, at det er så nemt og så simpelt.

Så spørger du om, hvordan kan jeg acceptere, at sagerne ikke stilles i bero – jamen, jeg har jo ikke hørt om det her, det er jo dét, der ligesom er sagens kerne. Og så siger du, hvordan kan jeg ligesom acceptere, at der er sket en fejl i ministeriet. Ved du hvad Josephine Fock – jeg er faktisk enorm stor respekt for de medarbejdere, vi har i ministeriet. Og jeg ved, hvilket arbejdspress de også har været underlagt, også igennem det seneste år – 1½. Vi har gennemført enormt store ændringer på udlændingeområdet. Der er blevet strammet op igen, og igen og igen. Der har været et enormt pres på de medarbejdere. Og det har jeg en meget stor forståelse for. Og det synes jeg også, at man skal. At det så – og det ved jeg jo, at det er man jo også meget, meget ked af i fagkontoret, at der er sket en fejl her, men det må vi bare konstatere, sådan er det. Men jeg vil bare sige, jeg har enorm stor forståelse for det pres, medarbejderne i ministeriet har været underlagt og er underlagt.

Og så vil jeg bare sige, at så henviser du til, at ... om dommen, om jeg så må sige, har været i brug. Og det har den jo, fordi der var jo en foreløbig vurdering i april/maj måned. At den vurdering så var lidt forkert, det ændrer jo ikke på, at man jo har forholdt sig til det på det sådan umiddelbare, foreløbige sted. Og det er jo så dét, der har været lagt til grund fra april/maj måned.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak, Morten Østergaard!

Josephine Fock: ... må jeg ikke få lov til at følge op?

Udvalgsformand Martin Henriksen: ... jeg skal lige høre, om Holger K. Nielsen ... ønsker du ordet nu som spørger?

Josephine Fock: ... fordi jeg vil bare lige have lov til at følge op...

Udvalgsformand Martin Henriksen: ... så Josephine Fock og så tager vi Johanne Schmidt-Nielsen bagefter.

Josephine Fock: ... jeg skal bare helt kort sige i forhold til opfølgende spørgsmål, det var i forhold til, om dommen er blevet anvendt, hvorfor er det så ikke dét, man får at vide i det svar til Johanne Schmidt-Nielsen i oktober 2017 – det giver ingen mening.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Johanne Schmidt Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Hvad sker der præcis i forbindelse med den pressehenvendelse, der kommer fra Information i april 2017 – præcis, hvad får ministeren at vide? Altså ministeren siger nu – det er første gang ministeren sådan hører om dommen. Jeg er selvfølgelig ked af, at ministeren ikke følger med i de skriftlige spørgsmål, jeg stiller – men okay. Ministeren siger, det er første gang, ministeren hører om dommen, det er i forbindelse med Informations pressemeddelelse i april 2017. Præcis, hvad får ministeren at vide, og hvad bliver der drøftet?

Det er den ene ting.

Den anden ting, den er – blev ministeren, blev du Inger Støjberg orienteret om de to henvendelser, der kom fra Justitsministeriet om Paposhvili-dommen, eller blev din særlige rådgiver orienteret om de to henvendelser, der kom fra Justitsministeriet om Paposhvili-dommen?

Spørgsmål nr. 3. Det er en gentagelse, fordi jeg ikke fik svar før. Hvorfor nævnes Paposhvili-dommen ikke i svaret, som kommer til mig den 6. april 2017.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Morten Østergaard!

Morten Østergaard: Ja, tak for den lange redegørelse, hvor ministeren brugte en del tid på at understrege, at de her sager er meget alvorlige – altså, at de sager præcis, som ... hvor menneskers liv og førlighed er på

spil, og det burde jo i modsætning til det indtryk, der efterlades, så burde det jo have ført til en meget nidkær og meget, ret medholdelig behandling af dem og ikke det modsatte – nemlig, at det tilsyneladende har ligget efter alt andet, man i øvrigt bedrev i ministeriet. Og derfor, så synes jeg stadigvæk det spørgsmål, der udestår, det er – om der blev lavet en vurdering, eller der ikke blev lavet en vurdering? Fordi som jeg hører ministeren i dag, så er svaret, at der efter den første henvendelse, hvor en specialkonsulent fra Justitsministeriet, ifølge en aktindsigt, sender en mail om, at hun er faldet over dommen – at det er dér, hvor fagkontoret gør sin vurdering. Men det samme fagkontor svarer den samme specialkonsulent den 25. april, jeg citerer på den aktindsigt, der er lagt frem i medierne: "Vi er lagt fuldstændig fladt ned, så vi har ikke haft tid til at kigge nærmere på det endnu". Og der må man nok beslutte sig for, at så selvom vi har ventet længe på forklaringen, kan der nok alligevel ikke være to, og derfor må man nok beslutte sig for – enten, så blev der lavet en vurdering – eller også, så blev der ikke lavet en vurdering. Og uanset hvordan og hvorledes, så står vi jo så i dag i den situation, at det er lemfældighedens princip, man administrerer efter – fordi, at hvis der var en vurdering i marts, så er det, fordi en medarbejder i Justitsministeriet faldt over dommen. Det synes på en eller anden måde at have formodningen imod sig. Altså, nu har jeg trods alt beskæftiget mig med det her område nogle år, og menneskerettighedsdomme har spillet en ret væsentlig rolle. Jeg skal bare forstå, at dét ministeren siger til os i dag, det er, at vi aner ikke, om Danmark overholder Menneskerettighedsdomstolens afgørelser og efterlever i praksis, fordi der hersker et lemfældighedens princip, hvor det afgørende er, om en medarbejder, i det ene eller det andet ministerie, falder over dommene. Er det virkelig ... altså skal vi fæste lid til en forklaring, der handler om, at i den danske administration, der kan man ikke regne med, at domme, de automatisk indoptages i praksis.

Og så som det sidste spørgsmål. Hvornår erkendte man fejlen i ministeriet? Vi blev bekendt med ministerens erkendelse her i lørdags i forbindelse med den pressemeddelelse, der blev offentliggjort, men hvornår erkendte man fejlen i ministeriet og begyndte at arbejde med dét, man så offentlige i lørdags? Og hvorfor gik der så lang tid?

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak til Morten Østergaard!

Vi afbryder samrådet her, og så går vi ned i salen – der er nogen, der skal ned og være ordførere osv. ... så mødes vi her igen, når debatten om L 120 er overstået, og så genoptager vi samrådet. Og det er i det samme lokale.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Så siger vi velkommen til Udlændinge- og Integrationsudvalget, hvor vi genoptager samrådet med udlændinge- og integrationsministeren om humanitære opholdstilladelser. Og der er blevet stillet en række spørgsmål til ministeren, inden vi måtte afbryde for at gå ned i salen og behandle et lovforslag.

Nu genoptager vi, og vi starter med, at ministeren får lov til at svare på de spørgsmål, der blev stillet lige før vi gik i salen.

Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Ja tak. Og nu er der jo nogle af spørgerne, der lige som har haft, kan man sige, tre kvarter til bare og sidde og overveje de her ting. Jeg har siddet nede i Folketingssalen, så jeg skal nok lige have genopfrisket nogle af spørgsmålene, men jeg vil gøre det så godt, som jeg overhovedet kan efter hukommelsen her.

Johanne Schmidt spørger i hvert fald til, hvad vidste jeg i forbindelse med de pressehenvendelser, der var. Og dét, jeg vidste, det var, at jeg fik forelagt et citat på daværende tidspunkt. Der var ikke diskussioner af de her sager, men jeg godkendte blot et citat, der blev sendt ud.

Så spørger du også Johanne Schmidt, hvorvidt jeg blev orienteret, da Justitsministeriet tager kontakt, og det har jeg allerede svaret på, at det blev jeg ikke.

Så er der Morten Østergaard, der siger, i virkeligheden, jo flere ting. Altså, du spørger til – også, hvornår går vi i gang med de her manuelle gennemgange, og det gør vi ved årsskiftet – i det tidsrum.

Og så siger du også, i virkeligheden, dét der med, hvordan kan det passe, at man på den ene side siger, at det skal vi se nærmere på – og på den anden side, så afgør man sager. Altså, dét der jo er sagen, det er, at man laver en foreløbig vurdering, en foreløbig umiddelbar vurdering af den her dom, og det er jo dét, der sker der i april/maj måned. Det viser sig så, at der har man fået, kan man sige, bevæget sig ned ad en lidt forkert sti, der ligger lidt parallelt til den sti, man skulle have bevæget sig nedad, og der går man så nedad ad den sti, indtil man så bliver bevidst om her senere, at der er nogle ting, der skal rettes til. Og det er så sådan set præcis dér, vi står i dag, at man er blevet opmærksom på de ting, og at der er nogen sager, hvor der skal foregå en yderligere sagsbehandling i de konkrete sager. Så det er sådan set, tror jeg – pr. hukommelsen – dét, der blev spurgt til, og så må I endelig lige spørge igen.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Morten Østergaard får lige ordet, og så får ministeren lige lov til at svare. Derefter, så begynder vi at køre hele talerækken igennem. Der er otte, der har bedt om ordet, og så tager vi to-tre ind ad gangen efterfølgende.

Morten Østergaard, så ministeren og så talerækken igennem.

Værsgo!

Morten Østergaard: Ja, dét, jeg spurgte til, det var, om der blev gjort en vurdering, som viste sig at være fejlagtig, eller fejlen består i, at der ikke blev lavet en vurdering.

Og dét, som fremgår af de agter, der er kommet frem, det er, at i modsætning til dét, ministeren siger her i dag – nemlig, at man gjorde en vurdering, da Justitsministeriet var faldet over det, som det fremgår af den mail – faldet over dommen, da gjorde man en vurdering, som så viste sig forkert.

Så skriver kontoret jo den 25. april – altså knapt 2 måneder senere, da Justitsministeriet igen spørger, og så svarer man: Vi er lagt fuldstændig fladt ned, så vi har ikke haft tid til at kigge nærmere på den endnu.

Og derfor er spørgsmålet jo altså, om der er lavet en vurdering af dommen, eller der ikke er lavet en vurdering af dommen.

Det andet, jeg spurgte til, var – ikke hvornår man gik i gang med den manuelle gennemgang. Dét, jeg spurgte til var, hvornår blev fejlen erkendt. Der må jo kunne stedfæstes et tidspunkt, hvor man ... det går

op for ministeriet, at her her noget riv-rask-ruskende galt. Vi har været i vildfarelse al den tid, vi ikke har haft tid til at svare på Folketingets spørgsmål, der har vi været på galt spor. Hvornår er det tidspunkt præcist?

Og endelig, så var det et spørgsmål, som ministeren slet ikke kom ind på, det var – er dét, vi skal forstå omkring regeringens arbejde med domme fra Menneskerettighedsdomstolen, at der hersker et lemfældighedens princip, hvor man skal falde over dommene, før de bliver implementeret i praksis. Fordi det må en eller anden måde har formodningen imod sig, at man har indledt et stort projekt, der skal gøre op med Menneskerettighedsdomstolens løbende overfortolkning af menneskerettighederne, som jeg forstår det. Og så på den anden side, så følger man ikke med i Menneskerettighedsdomstolens praksis. Man kan næsten spørge, hvordan man er kommet til den erkendelse af, at det er gået for vidt, hvis man ikke følger med. Og derfor, så synes jeg, at det er nødvendigt, at ministeren svarer på, er det virkelig det rigtige svar, at det er lemfældigt og tilfældigt, hvilke menneskerettighedsdomme, der bliver indoptaget i dansk praksis, for det har man i det danske administrative system ikke – med al den opmærksomhed, der har været på det – nogen form for praksis for.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Jamen altså, jeg har sådan set svaret på det, fordi jeg siger – du spørger, bliver der gjort en vurdering på daværende tidspunkt. Ja, det er jo dét, jeg har sagt, det gjorde der, men det var en umiddelbar og fejlagtig vurdering, og det er jo dér, vi begynder med at bevæge os ned ad en forkert sti i en periode, indtil at vi så ... eller man så i ministeriet finder ud af, at her er noget, vi skal have kigget nærmere på, og det gør man så.

Og når du så spørger om, hvornår var det så – jamen, så var det der omkring jul og nytår. Vi går jo straks i gang, kan man sige, med at gennemgå sagerne manuelt. Altså, det ville jo være underligt, hvis vi ligesom først identificerede et problem, og så et halvt år efter, så begynder man med at kigge på sagerne. Altså, der er jo nødvendigvis et sammenfald, ellers så kunne I i hvert fald komme efter mig, kan man sige, hvis vi bare havde sagt – nå, okay, nå her er en fejl – nå, men det lader vi bare køre. Sådan er det jo ikke. Der er jo nødvendigvis et tidssammenfald i de to ting.

Og nej, selvfølgelig er det ikke lemfældigt og tilfældigt, men jeg har jo også sagt, at vi jo retter op på de her ting, og det gør vi jo bl.a. ved, at vi jo ... nu er der jo så ... det er jo så ikke på grund af den her sag, men nu er der så en stærkere ledelsesmæssig fokus, fordi afdelingen er blevet delt op i to, men der bliver nedsat en enhed, som jo netop skal holde øje med de her ting. Så ja, man kan sige, vi har jo sådan set taget ved lære af de fejl, som der er begået. Og så vil jeg bare igen sige, at ... og det håber jeg, vi på tværs af partier kan være enige om at erkende, at der har været et exceptionelt arbejdspress på nogle af de her mennesker ovre i ministeriet – og derfor, så ... hvor beklageligt det end er, så kan fejl opstå.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Holger K. Nielsen!

Holger K. Nielsen: Tak!

Altså, det er jo alvorlige sager, vi har med at gøre her, fordi det er jo konkrete mennesker – det her, det vedrører, og det tror jeg også, vi skal have i baghovedet, når vi vurderer de fejl, der er begået i ministeriet. Fx Information havde i lørdags en beskrivelse af 2 mennesker – en 77-årig palæstinenser, meget stærkt dement og en 70-årig mand fra Iran, PTSD-ramt torturoffer osv. ikke. Deres muligheder for at få behandling i deres hjemland er jo ikke eksisterende. Det kan man jo – om jeg så må sige – sige sig selv, at det er det ikke. De håber så på at få deres sager genoptaget, og det kan man så håbe på, at det bliver med positivt udfald. Men det viser jo, at det er mennesker, det her handler om – også alle de andre eksempler, der har været fremme i medierne på mennesker, der ikke har fået bevilget humanitært ophold, fordi man vurderer, de kan godt få hjælp i deres hjemland.

Men det, som jeg så godt vil for at gå tilbage til proceduren, som det her jo handler meget om – processen i ministeriet. Jeg synes også, det er underligt, i stil med andre, at der ikke har været noget som helst alarmsignal op til ministeren fra det her. Vi kan ses, at i fagkontor, i embedsapparatet bliver man klar over, der er et problem, der i, jeg tror, det er, februar 2017 ca. ikke. Og det er underligt ... det ved jeg ikke ... det kan ... okay muligvis ikke. Men jeg mener, der bliver jo besvaret spørgsmål på sager, der har med det her at gøre. Johanne Schmidt-Nielsen stiller nogle spørgsmål og i besvarelsen i det, der er der ikke nogen som helst henvisning til denne her dom.

Og så er det så, jeg siger, har det slet ikke i indstillingerne – altså, det ved da jeg selv fra min tid som minister, der kommer jo indstillinger oppe fra embedsapparatet, forskellige papirer, notater op, som ligesom giver en anden indstilling til, hvad skal man svare til det og det. Er der overhovedet ikke i forberedelsen på de besvarelser ... er der overhovedet ikke givet nogen som helst form for henvisning til Paposhvili-dommen. Er det totalt fraværende i den kommunikation, der er internt i ministeriet. Det lyder underligt for mig, men hvis det er tilfældet, så har det jo været tilfældet, men så synes jeg da også, der må ske en eller anden undersøgelse af, hvad kan det være, fordi det er da virkeligt skræmmende, hvis det har været sådan.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak!

Stine Brix!

Stine Brix: Tak for det!

Du siger, at ministeriet laver en vurdering at dommen i april/maj 2017. Hvorfor er det så, at man fra ministeriets side ikke svarer på det spørgsmål, der kommer den 5. april 2017 i løbet af foråret, om den vurdering, man har lavet, i april/maj?

I stedet, så kommer der et foreløbigt svar i oktober 2017. Og dét, man skriver på det tidspunkt, er, at det fortsat er under overvejelse i ministeriet, og at det rejser en række spørgsmål, som kræver nærmere overvejelse. Hvorfor skriver man ikke, at man allerede har foretaget en vurdering, men at man er blevet bekendt med, at den måske ikke er korrekt i den forbindelse. Altså, hvorfor nævner man slet ikke, at man har overvejet det i april/maj?

Hvornår er dét, man konkret finder frem til, at den afgørelse, den vurdering, man har lavet i april/maj, den var forkert? Og hvad er det, der konkret var anledning til, at man finder ud af, det måske var en forkert vurdering?

Og når man skriver i brev af 19. oktober 2017, at der er en række spørgsmål, som kræver nærmere overvejelse, hvad er det så for nogle spørgsmål, man konkret mener kræver en nærmere overvejelse?

Et andet spørgsmål. Hvilke kontorer i ministeriet er det helt konkret, som har beskæftiget sig med dommen eller har haft kendskab til den? Det må være flere end fagkontoret, der er også nogen, der modtager de spørgsmål, der kommer ind fra udvalget her fx – altså, hvilke kontorer er det helt konkret?

Hvornår hører du som minister om de spørgsmål, som der bliver stillet den 5. april. Er det først i forbindelse med besvarelsen i oktober, eller hører du om spørgsmålet før og i så fald, hvornår?

Og så et spørgsmål af en helt anden karakter. Du siger, at de sager, man kigger på, det er de, hvor det er afgørelser, der er truffet efter, dommen er faldet. Hvorfor ikke i alle sager, der har været fra 2010, hvor Danmark jo så har haft en praksis i strid med den dom, der er faldet.

Det er det sidste spørgsmål.

Tak!

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak Stine Brix.

Astrid Krag!

Astrid Krag: Tak for det!

Ministeren sagde i sin besvarelse, at Danmark jo ikke skal være sygehus for hele verden, og det vil jeg da bare starte med at sige, at det er jeg helt enig med ministeren i. Vi skal have en restriktiv praksis her, men vi skal jo også have en praksis, der er lovlig. Og det er jo sådan set dét, vi er samlet om her i dag. Og vi ved med de svar, vi har fået fra ministeren op til samrådet, at man ikke har sørget for, at sagsbehandlingen var lovlig i forlængelse af den dom, der faldt. Og derfor er det helt store spørgsmål jo, hvordan kan det ske i en retsstat som den danske. Altså, at vi i vores sagsadministration, i vores ministerier har ulovlig sagsbehandling – ikke bare én gang, ikke bare en uges tid, men altså i over et år og i jo et ukendt antal sager, men en del sager ved vi nu.

Der er en del ved forløbet, der ikke hænger sammen. Min kollega var lige omkring det nu, at hvis det er korrekt, som ministeren beskriver her i dag, at først foretog man ingen vurdering, så foretog man en forkert vurdering – og så blev man pludselig, vi stadigvæk ikke hvorfor, men et lille år senere opmærksom på, det var en forkert vurdering, og så gik man i gang med at lave enkelte sager – gennemgå dem, uden i øvrigt at sætte i bero på daværende tidspunkt. Der er noget, der ikke hænger sammen dér. Hvis det var det rigtige forløb, så er det i hvert fald et mærkeligt svar, man har givet fra ministeriets side i oktober. Det er mærkeligt, man ikke har givet det svar tidligere, hvis man faktisk havde justeret og fastlagt praksis. Der er mange ting, der ikke hænger sammen her. Det er selvfølgelig meget, meget bekymrende, fordi vi ved nu, at der er foregået også et meget alvorligt forvaltningsmæssigt svigt, men det er svært – med de svar, der er givet skriftligt og også mundtligt her i dag på samrådet – at finde ud af, hvordan det kan ske. Og det bliver vi selvfølgelig nødt til at gå videre med.

Vi kan forstå på ministeren, at ministeren har været holdt langt ude af det her. Men vi kan vel også konstatere, at senest i oktober, hvor ministeren har underskrevet svar på spørgsmålene 665 til 668, er

ministeren blevet gjort opmærksom, fordi det står i svaret, at man ikke har været sikker på, hvad praksis egentlig skulle være for at være lovlig.

Jeg vil bare bede ministeren svare, hvorfor ministeren så ikke selv satte sagerne i bero og igangsat den manuelle gennemgang, som jeg så kan forstå, man gik i gang med omkring nytårsskiftet. Hvorfor gjorde ministeren ikke det?

Og så vil jeg også meget gerne bede ministeren om at fortælle – simpelthen, fordi jeg ikke ved det – men hvad er det for et beslutningsgrundlag, der bliver lagt op til ministeren, når de konkrete sager om humanitært ophold bliver forelagt. Fordi, det kan vi jo forstå, det er sket løbende hen over året. Også efter dommen og også efter dét, vi kan forstå på ministeren i første omgang var en forkert vurdering, og så vel også efter, at man har fundet ud af, at vurderingen var forkert ... afgivet svar i oktober. Eller hvordan det tidsforløb nu hænger sammen. Det forekommer mig stadig noget uklart.

Men kan ministeren her på samrådet lige beskrive, når der bliver forelagt en konkret sag om humanitært ophold – ikke afslagene, de håndteres af kontoret, men tilsagnene, hvad er det så for et beslutningsgrundlag, der er i den konkrete sag.

Og i virkeligheden vil jeg gerne allerede nu også bede ministeren om i fortrolig form at oversende det, men hvis ministeren her kan fortælle os om dommen der ikke blev berørt i de konkrete indstillinger, om dommen blev berørt forkert, eller hvordan man fra det kontor, der laver indstillingerne, har forholdt sig til det. Fordi de konkrete sager er jo i hvert fald landet på ministerens bord. Altså, der må man bare sige, ministeren kan ikke sige, at hun ikke har været i forbindelse med de her sager, fordi vi har forskellige dokumenter, hvor ministeren simpelthen har sat sin underskrift – både svarene til Folketinget og så de konkrete sager om humanitært ophold.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak!

Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Ja tak!

I forhold til Astrid Krags sidste her, der tror jeg måske, at det bedste ville være, hvis jeg oversender i fortrolig form – beslutningsgrundlaget, kan man sige – til udvalget. Men det vil naturligvis være i fortrolig form.

Og så, nu kan vi ligeså godt lige fortsætte med Astrid Krags spørgsmål – altså, hvordan kan det ske, at jeg tror jeg har ... altså i hvert fald forsøgt at redegøre for det. Og igen, det er så også lidt et svar til andre – det er jo ikke for, at der ikke bliver foretaget en vurdering, det er også lidt det, Morten Østergaard spørger ind til tidligere. Det er jo ikke, fordi der ikke bliver foretaget en vurdering. Man foretager jo en vurdering, men som er midlertidig, og som så også, viser det sig, fejlagtig – efterfølgende. Og det er dét, der gør, at man ligesom bevæger sig ned ad en sti, der ligger lidt ved siden af den sti, man skulle have gået på. Og der bliver man så opmærksom på det – og derfor, så retter vi så ind. Så, hvordan kan det ske. Ja, mit bedste bud er, som jeg har sagt tidligere, at der har været et exceptionelt stort arbejdspress i ministeriet og også på de medarbejdere, der har siddet med det her, og det har jeg altså stor forståelse for, at sådan er det. Det er beklageligt, det er alle jo kede af. Det her er jo ikke noget, der er nogen, der har gjort bevidst på nogen som helst måde – tværtimod. Og det er jo også derfor – kan man sige, at vi er gået i gang med at rette op på det.

Og også er kommet til den erkendelse, at ... og det er så ikke i den her sag – men, det måske ville være en fordel at lave nogle administrative organisatoriske ændringer ovre i ministeriet, så afdelingen er blevet splittet op i to, så der er større ledelsesmæssig fokus nu, at der bliver nedsat denne her enhed. Og det, kan man så sige, det har vi så lært af, hvor beklageligt det så end har været at måtte gå hen ad den vej, til vi har lært det. Men det synes jeg måske også, at man skal anerkende, at sådan er det desværre bare nogen gange.

Så er jeg helt enig med Holger K. Nielsen i, at det her omhandler mennesker, og det er også derfor, vi har set på det med meget, meget stor alvor hele vejen igennem. Men det vil jeg sige, det handler alt jo om, og jo i høj grad i det ministerium, jeg er minister for. Det handler om mennesker hver eneste gang. Og derfor, så får de afgørelser, vi træffer, og den politik vi fører har jo også en betydning, det har det for de mennesker, der så måtte få afslag, men det har det også, for de mennesker, der har boet i Danmark i rigtig mange år, og det er jo derfor, vi så også har valgt at føre en restriktiv udlændingepolitik. Men jeg er så også helt enig i, jeg tror, det var Astrid Krag, der sagde, at det jo også skal være lovmedholdeligt, selvfølgelig skal det dét. Men inden for rammerne af det, vil vi føre så restriktiv en politik som muligt.

Og Holger K. Nielsen spørger til ... siger, det er underligt, der ingen alarmsignaler er. Ja, det kan man godt sige. Det kan godt være, det er underligt, men ikke desto mindre, så var der ikke alarmsignaler. Det var ikke sådan, at der var nogen, der var oppe og sige – her er et eller andet, som der skal kigges på. Så nej, der var ikke informationer. Og derfor, så kan jeg også bare sige, at det er ikke sådan, at jeg på et eller andet tidspunkt har fået at vide, at det her, det kan godt være, vi skal have kigget på det, og at jeg så går ind og trækker i en eller anden håndbremse, sådan er det bare ikke.

Stine Brix. Jeg vil sige – jamen igen, der er jo sket en vurdering af dommen, og det er jo det ... det ligger bare ved siden ... det er bare en lidt skæv vurdering, der blev foretaget i sin tid.

Og så spørger du om i forhold til Justitsministeriet. Jeg har sendt i dag et brev til udvalget i forhold også til de spørgsmål, som der så ikke kunne blive besvaret inden, og det er, fordi vi er i gang med en vurdering sammen med Justitsministeriet omkring de her ting. Og for alt i verden, så er det jo vigtigt nu, at tingene bliver vurderet korrekt og grundigt. Og det står beskrevet i det brev.

Og igen, du spørger til, hvornår kommer vi frem til det. Jamen, det er der jul/nytår her i 2017.

Så spørger du til, hvorfor er det, det er, at det ikke får betydning bagudrettet – jamen, det er jo, fordi dommen er fremadrettet. Så det er ikke sådan, og det er jo så de diskussioner, der har været i pressen bl.a. mellem to juridiske eksperter, kan man sige, hvor den ene i hvert fald siger – jamen, det her, det får jo så nogle vidtrækkende konsekvenser, og det er jo ligesom dét, du refererer til, at det må få nogle vidtrækkende konsekvenser helt tilbage til 2010. Sådan er det ikke. Dommen falder i 2016, og dommen er fremadrettet. Og derfor, så er det ikke korrekt, at det skulle få så store konsekvenser, og at der er den her enorme mængde af sager, der skal kigges på igen og dermed evt. står til at kunne blive omgjort. Sådan er det altså ganske enkelt ikke.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak til ministeren!

Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Der er et spørgsmål, der er blevet stillet mange gange, uden der er kommet svar. Det er blevet stillet af Stine Brix, det er blevet stillet af Morten Østergaard, jeg tror såmænd også Astrid Krag stillede det. Nu stiller jeg det igen: Ministeren siger i dag, at der blev lavet en vurdering af dommen i april/maj. Jeg kunne godt tænke mig at høre lidt mere præcist, hvornår – men okay, der blev lavet en vurdering i april/maj. Hvorfor svarer ministeren så ikke i april/maj på de skriftlige spørgsmål, som jeg stillede 5. april 2017. Og hvorfor står der ikke noget om i besvarelsen af 19. oktober 2017 til mig, at der har været lavet en vurdering.

Der står derimod, at man i dommen fortsat er under overvejelse. Hvis der i den periode, der er gået mellem april/maj og 19. oktober har været en vurdering, som man så er holdt op med at have, og nu er man så under overvejelse, hvorfor redegør man så ikke for det i svaret til mig af 19. oktober 2017, som i parentes bemærket er en foreløbig besvarelse, fordi man siger, man ikke er i stand til at svare på spørgsmålet. Ministeren siger, vi havde tidspres – jo, jo bevares. Tidsfristen på de her spørgsmål er 4 uger, og der går altså ½ år før svaret kommer – eller 5 måneder. Det er ikke hverdag, at der går 5 måneder. Der må være en grund til, at der i de her konkrete spørgsmål går 5 måneder, ikke. Og altså, der er blevet spurgt om det 3 gange. Jeg tænker, at nu kan vi få et svar på det.

Spørgsmål nr. 2. Svarer ministeren heller ikke på. Senest den 24. april må ministeren have fået forelagt den henvendelse, der er kommet fra dagbladet Information om Paposhvili-dommen, og når jeg siger senest den 24. april, så er det jo fordi, avisen skal trykkes, og historien er på forsiden den 25. april. Så senest den 24. april må ministeren have hørt om det her. Og ministeren har da fået forelagt et citat, og ministeren siger, jeg får at vide – der er ikke nogen vurdering af dommen.

Hvorfor siger ministeren så ikke den 24. april – okay, I fortæller mig, at der er faldet en dom ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol helt tilbage i december 2016, som handler om sager om humanitært ophold. Sæt sagerne i bero – indtil vi ved, hvordan dommen skal fortolkes. Ministeren får jo det at vide, siger ministeren i dag, at man endnu ikke ved, hvordan dommen skal fortolkes, så hvorfor siger ministeren ikke straks den 24. april altså senest, sæt sagerne i bero.

Spørgsmål nr. 3. Findes den foreløbige vurdering, som altså ligger et eller andet sted i april/maj skriftligt, det håber jeg – i så fald vil jeg rigtig gerne se den.

Spørgsmål nr. 4. Den 5. januar 2017. – det er altså en ny dato jeg bringer i spil her, tror jeg, jeg har i hvert fald ikke spurgt ind til det endnu – den 5. januar 2017, der ved vi, at Udlændingestyrelsen laver et notat over Paposhvili-dommen, hvor de fremhæver konklusionerne. Og konklusionerne er jo altså bl.a., at det ikke er nok bare at slå op i MedCOI-databasen, men at der skal være en reel adgang til behandling.

Vi har fået at vide, at det notat ikke bliver sendt over til ministeriet. For det første, hvorfor gør det ikke det. For det er jo ikke Udlændingestyrelsen, som tager stilling til sager om humanitært ophold. Det er ministeriet. Så hvorfor bliver det notat af 5. januar 2017 ikke oversendt til ministeriet. Og hvornår gør det det? Hvornår hører man i ministeriet om notatet af 5. januar 2017 – enten mundtligt eller skriftligt.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak!

Inden vi går videre skal jeg sige for god ordens skyld, at vi lukker talerlisten nu – men inden, så er der selvfølgelig mulighed for, at man kan køre spørgerækken ud.

Josephine Fock, værsgo!

Josephine Fock: Ja tak!

Lidt en gentagelse måske – altså, det er vigtigt, vi får svar på den foreløbige vurdering. Og ved den foreløbige vurdering, hvorfor er det så, hvis man heller ikke har ressourcer til det, er det så, at man ikke også træffer en beslutning om, at man sætter sagerne i bero.

Og også i forhold til den foreløbige vurdering. Hvordan kan det være, at ... og som måske er der ... men er Justitsministeriet så orienteret om, fordi Justitsministeriet rykker jo – og i den rykker, der skriver en specialkonsulent fra Justitsministeriet: Er det også jeres vurdering, at der er behov for en praksisændring. Eller er denne proces stadig i gang. Så bliver der svaret på den mail til Justitsministeriet eller bliver der svaret på anden måde? Hvornår bliver Justitsministeriet bekendt med, at ministeriet har ... er gået i gang med at behandle sagen?

Og mit spørgsmål er i virkeligheden – ministeren bliver ved med at sige, der er lavet den der foreløbige vurdering, hvorfor er det så, der ikke bliver svaret på det i den mail. Men det er dét, der bliver svaret – at vi ligger fladt ned.

Og så vil jeg egentlig også gerne spørge om. Har ministeren selv personligt i enkelte sager givet afslag eller tilladelse om humanitært ophold?

Så det var mit tredje spørgsmål.

Og så mit fjerde spørgsmål, det er, at nu har Johanne Schmidt-Nielsen bragt en ny dato i spil, nemlig den 5. januar 17, hvor vi ved, at Udlændingestyrelsen udarbejder et notat. Men vi kender også en dato, der hedder den 4. april 17, hvor seniorforsker fra ... Peter Vedel Kessing fra Institut for Menneskerettigheder laver en artikel om den her dom, og at den bør få konsekvenser. Vi kender også en dato, der hedder den 24. april, hvor organisationen Refugees Wellcome har skrevet til ministeriet. Og vi kender også en dato, der hedder den 5. maj, hvor Institut for Menneskerettigheder skriver til ministeriet og beder om at vurdere konsekvenserne. Og igen den 10. maj skriver Refugees Wellcome igen til ministeriet. Altså, jeg har svært ved at forstå, hvorfor der ikke bliver svaret, at vi er blevet gjort opmærksom på den her dom, og at vi er ved at vurdere den. Jeg synes, det er interessant.

Og hvad er det så, det sidste spørgsmål, jeg har, der får ministeriet til, mellem jul og nytår, at indse, at sagerne skal genovervejes. Det er også et af de svar, vi har efterspurgt flere gange. Altså, hvad er det, der gør, at ministeriet her mellem jul og nytår finder ud af det?

Tak!

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak!

Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Ja, men det vil jo blive gentagelser af besvarelserne, fordi det er det samme, der bliver spurgt til. Og altså igen og igen spørger I, hvad er dét, der får ministeriet til at beslutte der imellem jul og nytår ... at det går op for nogle i ministeriet, at her er et eller andet galt. Det er ... igen er det besvarelsen på 665, som jeg også har nævnt flere gange, at man sidder og arbejder

med den besvarelse, og så er det, at det står klart, at der er noget, der er galt her. Og straks efter, så griber man ind, og det gør man så ved jo at begynde med at gennemgå sagerne manuelt. Og det er sådan set dér, vi er. Der er ikke så meget, kan man sige, ... altså ... jeg vil sige i det øjeblik, man bliver klar over det, der går man i gang med at løse problemet, og på den måde for at citere min tidligere formand, så er der ikke så meget at komme efter på det felt. Men der er noget at komme efter i forhold til, at der skete en forkert vurdering i sin tid, men det har vi sådan set prøvet at tage ved lære af.

Og så bliver der jo nævnt et hav af datoer her. Og jeg tror måske, at hvis udvalget vil have det, og det tror jeg, jeg tror bare, det er det mest fremkommelige, det er, at vi udarbejder en tidslinje, hvor vi simpelthen kan prøve at tage de her, altså både de spørgsmål, der er blevet stillet, hvornår tingene er blevet nævnt i pressen. De breve, der har været sendt, at vi prøver at lave en tidslinje, fordi så har vi også ligesom et fælles grundlag. Det er exceptionelt svært at sidde og overskue alle de her datoer. Og det er det for os alle sammen. Så skulle jeg ikke tage at få lavet et notat, der er af et lidt større omfang, hvor vi går igennem de her datoer, og så laver en reel tidslinje for det.

Så bliver der spurgt til, at Udlændingestyrelsen, de udarbejder jo så det her notat, og det er rigtigt, det bliver sendt til Flygtningenævnet, men det bliver ikke sendt til ministeriet, som det også korrekt bliver sagt her.

Og så spørger du Josephine – og hvorfor – ja, det kan jeg simpelthen ikke svare på, hvorfor at Udlændingestyrelsen ikke sender et notat til departementet. Det bliver jeg nødt til at sige. Hvis man både skal vurdere, hvorfor ting sker, og hvorfor ting ikke sker, hvorfor et notat ikke bliver sendt, eller hvorfor et notat bliver sendt. Hvorfor folk tænker, som de gør. Hvorfor folk ... altså, der må også ligesom være en eller andet grænse for, hvad man skal kunne svare på. Så det kan jeg naturligvis ikke sige – hvorfor bliver det ikke ...

Udvalgsformand Martin Henriksen: Vi skal lige holde fast i, at det er ministeren, der har ordet, så må andre vente.

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: ... og så tror jeg, det ville være fint, hvis man sådan lige prøver at dæmpe gemytterne lidt over på den anden side.

Så vil jeg ... så spørger du også Josephine Fock, om jeg giver ... altså, om jeg ligesom har noget med de her sager at gøre. Skriver jeg under på dem – ja, det gør jeg de gange, hvor man giver en humanitær tilladelse ... opholdstilladelse, dér er det ministeren, der skriver under. Men det er også korrekt, som jeg tror også Stine Brix eller var det Johanne Schmidt-Nielsen, der sagde, at man jo ikke gør på afslag – men gør, når der er nogen, der får en opholdstilladelse.

Så ... og det følger af loven, det er ikke noget, at jeg har fundet på eller noget i den stil.

Så er der en stribe spørgsmål fra Johanne Schmidt-Nielsen. Jo igen – altså – vurderingen – en vurdering, som blev foretaget, blev foretaget der i april/maj, det står klart. Det er også ligeså klart, at vurderingen ikke var helt korrekt.

Og så spørger du om, hvorfor svarer jeg så ikke på det spørgsmål der den 5. april, og hvorfor kommer ... altså, hvorfor gør vi ikke ligesom opmærksom på, at de her problemstillinger er til stede. Det er sådan set dét, jeg har redegjort for, jeg anerkender, det er kommet sent i dag, men i et brev til udvalget beskriver jeg

jo lige præcis det forhold her, og at vi i øjeblikket jo også diskuterer med Justitsministeriet, for at få et fuldstændigt grundlag, så vi er sikker på både de fulde og de endelige konsekvenser af den her sag – de aspekter, der måtte være i det. Og derfor selvfølgelig også, hvilken betydning, det ville kunne få for konkrete afgørelser.

Og igen – altså, der var ikke nogen, der i sin tid havde set konsekvensen af, at der kunne blive nogen praksisændringer i den her sag. Og det er jo da også derfor, jeg ikke får det forelagt.

Så bliver der spurgt til, hvorfor er det, det er, at når Information den 25. april kan bringe en historie i avisen, hvorfor er det så, jeg ikke straks siger, nu sætter vi alt i bero. Jamen altså, det er der jo flere årsager til. Den ene årsag, det er jo, at der ikke er nogen, der ligesom siger og hejser et flag og siger: Her har vi et problem.

Det andet, det er, at hvis jeg hver eneste gang skulle – og når jeg siger, der ikke nogen, der hejser et flag, så er det i ministeriet, fordi det er nemlig dét, der sådan ligesom får mig over i det næste her. Hvis jeg hver eneste gang, nogen ligesom anfægter et spørgsmål omkring udlændingepolitikken, skulle sætte alt i bero, så kan jeg sige, så stod vi bomstille, og det ville vi gøre fra nu af, og det ville vi gøre i al evighed. Vi ville stå bomstille. Skulle jeg så fx, da vi indførte integrationsydelsen, der er også en masse der rejste fag – skulle jeg så have sagt – uh, vi stiller det hele i bero. Og hvad så ... så kunne vi så ikke føre politik på det område. Skulle jeg hver eneste gang en jurist eller en venstreorienteret debattør hejser et flag og siger, jeg tror, der er et problem – skulle jeg så sige – uh, så kan vi ikke noget, vi stiller samtlige sager i bero. Så ville vi bare stå bomstille.

Så jeg læner mig naturligvis op ad de juridiske vurderinger, der er i ministeriet. I det her tilfælde, der var der så ikke nogen, der hejste et flag og sagde, her kan være et problem, og derfor så kører vi naturligvis videre.

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak til ministeren!

Carolina Magdalene Maier!

Carolina Magdalene Maier: Ja tak, så vil jeg gerne starte med replicere på det sidste. Det er jo ikke bare en jurist eller en venstreorienteret debattør, der gør opmærksom på de her problemer. Det er Justitsministeriet. Det er ministerens egne kolleger i naboministeriet. Det er Institut for Menneskerettigheder, det er Refugees Wellcome – altså, det er sådan set aktører, som ved, hvad de taler om på det her område.

Så, hvordan kan ministeren sidde og sige, at det kan man ikke tage alvorligt, når der kommer så vigtige informationer, fra så vigtige aktører som om nogen ved, hvad de taler om i forhold til, hvordan man ikke lever op til den praksis, som man burde i Danmark.

Det er det ene spørgsmål.

Så mener ministeren, at de henvendelser, der har været, dem skal vi ikke tage alvorligt, fordi de kommer åbenbart fra nogle instanser, som ikke er vægtige nok i debatten?

Og i det hele taget kunne jeg godt tænke mig at spørge til ministerens ansvar, fordi ministeren siger flere gange – jeg har ikke hørt om det her. Det er fagkontoret, der beslutter ikke at sætte sagerne i bero.

Josephine Fock nævnte alle de her henvendelser, der har været. Og ministeren siger – jamen, det er ikke kommet på mit bord. Men er det ikke ministerens ministerium? Udlændingestyrelsen har ikke sendt et notat. Det er ministerens styrelse. Altså, hvor er ministerens ansvar her? Ministeren mener, at man har travlt i ministeriet. Og embedsmændene har travlt med mange andre sager – jo, men det er jo ministerens butik. Det er jo ministeren, der er chef. Så det er vel også ministeren, der er ansvarlig for, at hvis man har travlt i sin butik, så ansætter man nogle flere folk til at løse de opgaver, der er. Og nogle af de opgaver, man løser først er vel dem, som juridisk er forpligtende, som bl.a. handler om de internationale aftaler, vi er en del af, og overholde de internationale konventioner.

Så jeg kunne tænke mig at spørge ministeren, om ministeren anerkender, at det er hendes ansvar, at der ikke er blevet levet op til den praksis, som der burde være blevet levet op til i denne her sag. Er det ikke i sidste ende ministerens ansvar?

Og hvilke konsekvenser vil det have – både for ministeren, men også for ministerens embedsværk og ministerium i det hele taget. For det kan godt være, at man har stor respekt for medarbejdere, der har travlt, det tror, vi alle sammen har, men man har vel også respekt for internationale konventioner – og ikke mindst de mennesker, som er blevet sendt hjem potentielt set – uden, at få adgang til den livsnødvendige medicin, som de har brug for.

Så, hvem har ansvaret?

Og, hvad bliver konsekvenserne af det svigt, der har været i forhold til ansvaret?

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak for det!

Så er det Morten Østergaard!

Morten Østergaard: Ja, altså, man skal jo høre meget og selvfølgelig overgår virkeligheden nogen gange fantasien, men altså som jeg forstår det, så det, som kom frem i den seneste besvarelse, det er, at hvis ikke det var, fordi at man skulle besvare et spørgsmål til Folketinget om den her dom, så havde man aldrig opdaget fejlen, fordi det var i forbindelse med arbejdet med besvarelsen, at man kom frem til, at sagerne skulle stilles i bero.

Jeg har også forstået, at man blev opmærksom på dommen dengang, Justitsministeriets specialkonsulent skrev, at hun var faldet over den, at det var dét, der ligesom fik den på ministeriets bord. Så det efterlader jo i hvert fald et billede af, at arbejdet med at overholde menneskerettighederne i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, de helt beror på tilfældigheder og andres ageren, andre ministeriers, Folketingets ageren.

Så må vi have defineret, hvad et flag er. Altså, der var ikke nogen, der havde hejst et advarselsflag. I den første henvendelse fra Justitsministeriet, der skriver man, at Menneskerettighedsdomstolen går ind, og så citerer jeg: "... specificerer deres praksis på området og (måske strammer op)".

I den anden henvendelse fra Justitsministeriet, som er knap de her 2 måneder senere, den 25. april, så spørger man direkte fra Justitsministeriets side, og jeg citerer: "... er det også jeres vurdering, at der er behov for en praksisændring". Så allerede dér, hvor man bliver opmærksom på dommen, der bliver advarselsslamperne tændt fra første dag.

Og derfor er spørgsmålet jo tilbage til, hvornår er det, at de advarselslamper, og i hvilken anledning er det, at de advarselslamper, de fører til, at man stiller sagerne i bero. Vi har forstået, at det var mellem jul og nytår, man begyndte at gennemgå sagerne. Men hvad førte til den konklusion. For vi kan jo se på besvarelsen i dag, at de ikke er muligt at svare på det her spørgsmål 665, for man har ikke haft Justitsministeriet inde over endnu. Så hvornår var det, at tøjren faldt for ministeren? Og hvad gav anledning til det?

Udvalgsformand Martin Henriksen: Tak til Morten Østergaard.

Så har spørgerne bedt om, at Johanne Schmidt-Nielsen får ordet til at runde af.

Vil Johanne Schmidt-Nielsen have ordet nu eller efter ministeren?

Johanne Schmidt-Nielsen: Efter!

Udvalgsformand Martin Henriksen: Ministeren!

Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg: Ja, tak!

Jamen til Morten Østergaard, der kan jeg jo bare sige igen, igen, igen, at det er i forbindelse med udarbejdelsen af svaret på spørgsmål 665, at det jo går op for embedsværket, kan man sige, at her er noget, vi skal have kigget på. Så får jeg jo så meldingen, og vi beslutter så at sætte de her sager i bero. Og resten er jo en kendt sag.

Så, altså, der er jo ikke rigtig noget andet at sige til det.

Og så siger du, at er det hele bare sådant for godt befindende, kan man sige, at det hele bare altså ... go happy, go lucky-agtigt. Det er det jo ikke. Men jeg vil sige, vi har jo taget det her til os, og det er jo derfor, at vi har indført jo bl.a. en ny enhed. Det er derfor også – og det er så igen ikke i denne her sag, men det tror jeg er meget godt, at afdelingen er blevet splittet op i to, så der kan være et større ledelsesmæssigt fokus – også på denne her del. Og derfor kan man sige, at vi jo sådan set har taget ved lære af, at det kan godt være, at der var nogle medarbejdere, der også har været for belastede af for mange sager, og at der skulle nogle organisatoriske ændringer til, og det er der så også blevet foretaget.

Så er der Carolina Magdalene Maier, der spørger til bl.a. jo de henvendelser, som vi får. Jamen, jeg siger jo ikke, at det er ligegyldigt, når Refugees Wellcome kommer med henvendelser. Men jeg tror ikke, at man kan sige, at de nødvendigvis altid har ret i alt dét, de har skrevet, og alle de vurderinger, de har. Men jeg tror også, at man må indrømme, at der også er et vist politisk slør hen over indimellem. Men derfor tager vi da alle henvendelser alvorligt. Og det gør vi selvfølgelig fra Institut for Menneskerettigheder.

Og så bliver der spurgt til Justitsministeriet, og der kan jeg jo bare igen sige – den henvendelse den er jo ikke blevet forelagt mig. Altså jeg kan simpelthen ikke vide, at der bliver sendt en mail imellem to medarbejdere. Og jeg er ked at, at det er sådan, men sådan er det. Og jeg tror i øvrigt også, at det er en kendt sag også i andre organisationer, at man jo ikke kan vide fuldstændig, hvad der bliver sagt og skrevet og tænkt i hvert et kontor. Men dét, man kan, det er, at man jo kan gribe ind, hvis man kan se, at der er

nogle ting, som der skal rettes op på. Og jeg tror ikke bare, at det er i et ministerium, at det er en kendt sag. Altså, jeg ved jo også ... der er jo også politiske partier, hvor der er foregået ting, hvor man har sagt hov, det kunne da godt være, det ikke var så smart. Skal vi prøve at få rettet op på det, så retter man op på det.

Og sådan må det jo også være i et ministerium. Dér, hvor problemet er, det er jo i virkeligheden, hvis vi kunne se, at der var nogle problemer her, og så retter man ikke op på det. Hvis jeg nu ikke havde besluttet mig for også, at afdelingen skal deles op i to. Hvis ikke, vi havde oprettet en ny enhed. Hvis ikke, vi havde sat sagerne i bero, så vil jeg sige, så gav det rigtig god mening at komme med de her sådan lidt anklagende spørgsmål. Men når der bliver rettet op i det øjeblik, man ser, at der er et problem, så synes jeg sådan set måske i virkeligheden også, at det ville være godt, hvis man så også anerkender det.

Udvalgsformand Martin Henriksen: ... ministeren!

Johanne Schmidt-Nielsen, på vegne af spørgerne, tager ordet!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jamen, lad os lige huske, hvad denne her sag handler om. Denne her sag handler om alvorligt syge mennesker, som efter alt at dømmes er udsendt af Danmark på ulovligt grundlag – altså på trods af, at de ikke har adgang til den medicin, som er livsnødvendig – på ulovligt grundlag. Dvs. vi taler om mennesker, som er i fare. Vi taler om mennesker, som er i livsfare. Vi taler om mennesker, som kan have mistet livet pga. de fejl, der er blevet begået.

Jeg må sige, at ministerens ubekymrede tilgang til det her faktisk kommer noget bag på mig.

Ministeren siger igen og igen – vi gik på en lidt forkert sti. Stien lå lidt parallelt med dét sted, den skulle have ligget. En lidt forkert sti. Men det var jo en helt forkert sti, minister. I kom frem til, at den her dom ingen betydning skulle have. Det var forkert. Denne her dom skulle have betydning. Stien var ulovlig, minister.

Ministeren bruger som undskyldning – vi havde meget at se til.

Vi drøfter en sag, der handler om menneskers potentielle overlevelse. Vi havde meget at se til er undskyldningen.

Minister, I opdager ikke dommen før efter 4-5 måneder på trods af adskillige henvendelser, inkl. henvendelser fra Justitsministeriet.

I laver så en vurdering af dommen, som er forkert.

På et tidspunkt kommer I i tvivl, men I fortæller ikke Folketinget og offentligheden om det her, selvom der ligger skriftlige spørgsmål fra Folketinget – nemlig fra mig til dig.

Efter 13 måneder kommer I med en konklusion, som i øvrigt ikke er helt færdig endnu.

Og Inger Støjberg, du erkender i dag åbent, at I absolut ingen systematik har i forhold til at holde øje med domme, som falder ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Du erkender, at alvorligt syge flygtninge er sendt ud af Danmark – muligvis på ulovligt grundlag.

Jeg har lyst til at spørge dig, om du ikke selv kan se, hvor rystende det her er. Og jeg har lyst til at spørge dig, hvor alvorligt du selv synes, det er. For jeg synes, du virker ubekymret.

Jeg vil gerne spørge dig, hvor alvorligt synes du selv, det her er. Jeg synes, det er meget alvorligt.

Der er mange spørgsmål, vi ikke har fået svar på. Vi vil følge op skriftligt. Og vi vil indkalde dig til et nyt samråd!

Udvalgsformand Martin Henriksen: Hvis ministeren skal svare på det, så bliver det en anden god gang, fordi vi runder samrådet af nu.

Vi siger tak til ministeren!

Tak til embedsfolk og tak tilhørere – også dem, der har siddet ude bag tv-skærme. Og også tak til spørgerne og medlemmerne af udvalget.

Hav en god dag!